

кокошките с потомството им шумно, иладо.
И в утрината с лъчезарията чудна
кжнти на говедаря бодрий вик
подкарал кжм полето крави цяло стадо.“

Свежест и бодрост на живота всред природата — те
пжлнят тези стихове на поезията вжв всекидневното. В из-
вестни случаи поетжт се крие сжвсем зад произведението си,
като остава да се изказва жителя на простото село сжс сво-
ята наука — метеорологията. „Орач“.

„Сред нивата се спре, гледа небето
и се ослуша морният орач
в мжлчанието на полето,
показват слжнчеви петна големи,
гласжт на петлите в прозрачния здрач:
ще бжде утре лошо време.“

В „Магия“ само е представена магйосницата, без да се
обажда, че магията е за „берекета“, който се краде при из-
грева на зората!

„И вижда и не вярва на очи:
Ей тамо край самотната топола
една жена разчорлена и гола
Изкокна и през нивите тжрчи“

Една пояснителна бележка за характера на тая магия
в края на книгата би била полезна откжм всяка страна,
особено пжк за ония читатели, които незнаят за сжщест-
вуването на сжответното вярване.

И когато ни рисува останките на „Градище“, в които
сега само гущери и мравки лазят, поета сжздава настроение
сжс заключителните стихове:

„... разливат своя джж чаровен
над непробудно тук цял мир заровен
цветя самотни—сини незабравки“

Не е ли цяла картина в тия няколко думи на „Сенокос“

„И замашно вжртят коси косачи
след откос откос пада, и из тях
като стопанин щжркжт важно крачи“

Дори граматичното несжвжрошенство на израза („между
косачите“ или „низ откосите“ крачи щжркжт? „из тях“ е
незадоволително казачо!) не намалява поетичността и живо-
ста на нагледа.